

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1721/2020
11.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Илије Зиндовића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Миленковић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање РС, Филијала Лесковац, чији је пуномоћник Бранислав Чолић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 3110/18 од 25.10.2018. године, на седници одржаној 11.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 3110/18 од 25.10.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 3110/18 од 25.10.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 1133/17 од 12.02.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде штете због мање исплаћене накнаде за случај незапослености за период од 14.12.2013. године до 31.01.2014. године, исплати износ од 3.115,57 динара, са законском затезном каматом почев од 21.08.2017. године, као дана вештачења, до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка од 62.300,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 3110/18 од 25.10.2018. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Тужилац је поднео одговор на ревизију. Трошкове је тражио и определио.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побити ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати на име накнаде штете као разлике између припадајуће и исплаћене новчане накнаде за случај незапослености. О праву тужиоца и висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, које не одступа од правног схватања Грађанског одељења Врховног касационог суда од 23.01.2017.године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази 3.000 евра, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 14.04.2016. године. Вредност предмета спора, наведена у уводу првостепене пресуде је износ од 3.115,57 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то је и ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Будући да трошкови састава одговора на ревизију, по оцени Врховног касационог суда нису били нужни и неопходни за вођење ове парнице, то је захтев за накнаду ових трошкова неоснован, због чега је на основу члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП, одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић